Mizah

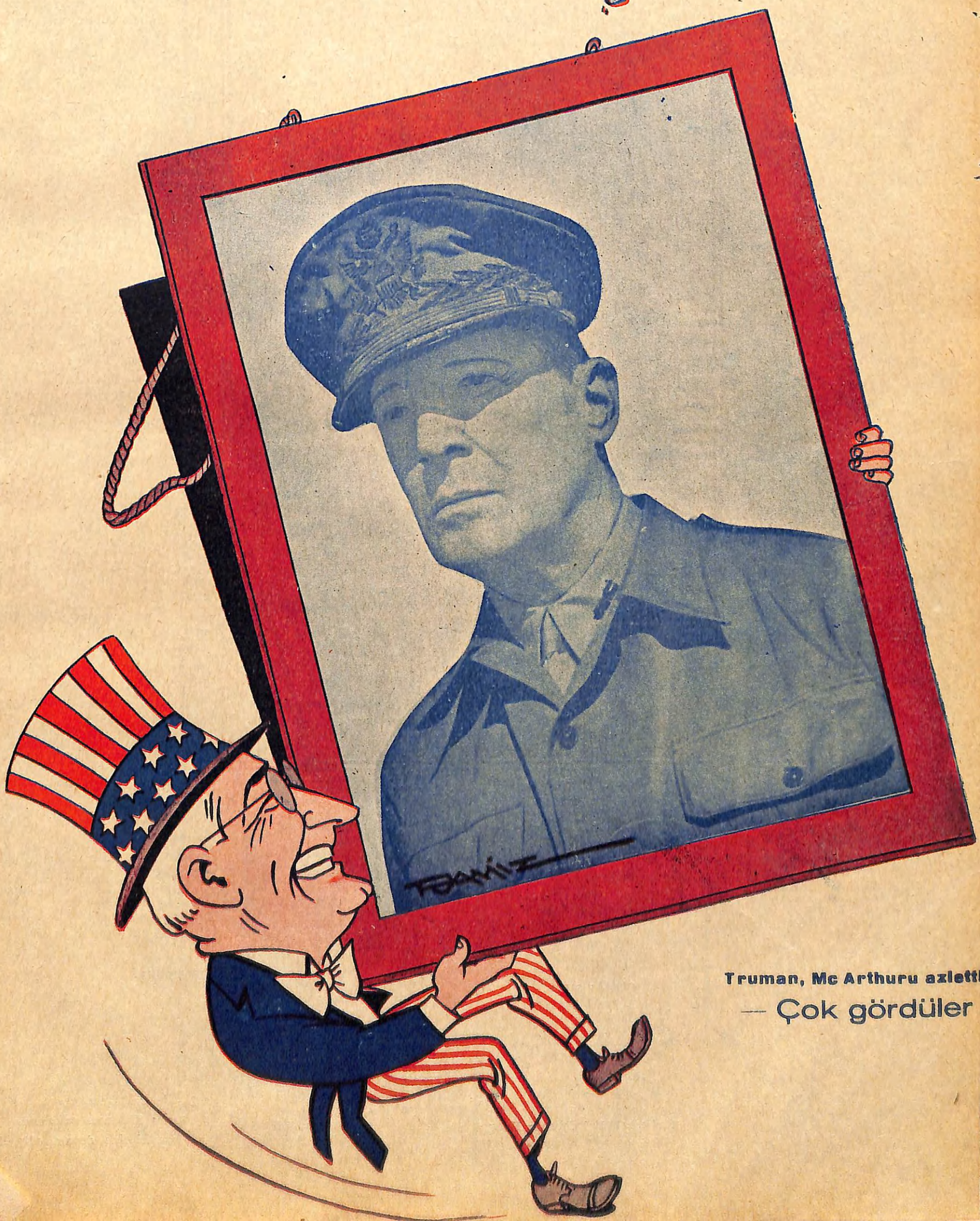

Truman, Mc Arthuru azlett
— Çok gördüler

Anlayana

Yeni Artistler

Anlaşılmaz adamlardır şu Amerikalılar!. Mazul General Mc Arthur'a, kendi macerasına pek benzeyen bir piyeste rol alması için haftada üç bin dolar teklif etmişler!

Yani, adamlarda şöyle bir mülâhazadan eser yok: Bu adam yetmişini aşmış bir eski askerdir. Bu yaştan sonra, askerî vazife roliyle de olsa, sahneye çıkmak ister mi? İstese bile, tiyatro sahnesini mi tercih eder, hayat sahnesini mi, yoksa siyaset sahnesini mi? Nihayet, bu adam para için askerlik yapmadığı halde, acaba para için aktörlük yapar mı?

Hayır! Onların nazarında sade şu var: Hafada üç bin dolar vereceğiz. Generalin dünyaca malûm şöhreti bize haftada üç milyon dolar getirecek. Düşünsenize bir kere? General Mc Arthur, sahnede!

Bir de bu usulün bizde tatbik edildiğini hesaba katalım; yahut farzedelim. Partiyi kaybetmiş eski particilerimizi acaba hangi tiyatro kumpanyası kadrosuna kabul eder? İstanbul şehir tiyatrosu mu? Küçük sahne mi? Muammer Karaca mı?

Yoksa yeni kurulmasına tekrar çalışılan İzmir şehir tiyatrosu mu?

Sonra, halkın artık metelik vermediği eski aktörlere bu truplar ne temin edebilir? Hangisi, kâr getirmiyeceğini bile bile böyle yeni artistlere, yüksek artistlere, yüksek değil, orta bir ücret dahi teklifine cesaret edebilir? Bize sorarsanız, bunlardan sahne olsun da, siyaset sahnesi olacağına varsın tiyatro sahnesi olsun diyecek herhangi biri, bu arzusunu yerine getirmek için dahi üste para vermek mecburiyetinde kalır. Düşünün, Amerikalılardan ne kadar geriyiz!

Öyle ya... Onlar neye güleceklerini gayet iyi bildikleri halde biz bir türlü öğrenemiyoruz!

Ecnebi Karikatürleri

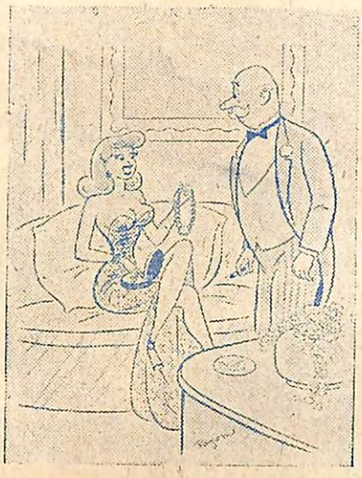

— Teessüf ederim, demek hakikî

— Bana göre iş yok mu? Sende iş olmadığı belli zaten!

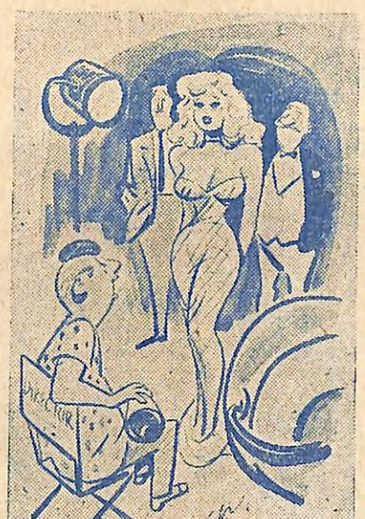

— Daha soğuk öpüşemez misiniz canım? Farzedin ki kocanız!

— Seni sevdiğine emin misin? — Elbette! Bana seni methediyor!

SAYI: 250

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Sucuoğlu Matbaası - İstanbul

Çiçekle sanat birleşince

Şükûfe

İtriyatı vücuda gelir.

Sirkeci, Mühürdarzade Hanı
Şükûfe İtriyat Deposu

Hem sıhhi, hem hoş bir koku bırakan en güzel yerli diş macunudur.

Minicik Hikâye

Al Sana!

Ömer Mesul'e odacı bir mektup getirdi. Ömer zarfı yırttı açtı. Alacaklı olduğu birinden. Tam okumaya başlıyacaktı ki, telefon çaldı, sevgilisi idi.

— Nasılsın şekerim? diyordu. Ömer:

— İyiyim canım! dedi.

— Ne o? Senin canın bir şeye sıkılmış...

— Bir mektup aldım da. Onu okuyordum... Bir dakika...

Ve, okumağa devam etti. Okudukça sinirleniyordu. Dayanamadı «hayvan, ne olacak?» dedi. Telefonun öbür ucundaki ses:

— Ne? diye feryat edince Ömer'in aklı başına geldi:

— Sana değil, canımın içi, mektubu okuyorum...

— Aman, çabuk bitir...

Okudukça sinirlenen zavallı Ömer Mes'ul, yine bir yerinde «eşeklik bu senin yaptığın!» diye söylendi. Neclâ:

— Asıl seninki eşeklik! Bir kadına böyle sözler söylemeğe utanmıyor musun? Sevdiğini iddia ettiğin bir insana? diye çıkıştı.

— Vallahi mektuba söylüyorum!

— Hadi hadi... Sen deli misin? İnsan mektupla konuşur mu?

— Bazan konuşur. Bir dakika müsaade et de bitireyim!

Diye, kâğıdı çevirdi. Sonlarına doğru yine bir «çüüüş!» salıverdi. Neclâ:

— Sana çüş demeli asıl! diye bağırdı.

— Vallahi mektuba diyorum canım. Baksana herif «senin gibi budalaya borcunu ödeyecek kadar enayi miyim ben?» diyor!

Neclâ'nın sesi kahkahayla çınladı:

— Vallahi adamın hakkı var. Seni gayet iyi tanıyormuş!

Dedi ve çat diye telefonu kapadı!

KONTİYA

EDUARDO BİANCO

Caz Orkestrası
Saray Sineması salonunda
konserlerine devam ediyor!

Cilt 10, Sayı 250 FİYATI 25 KURUŞ 20 Nisan 1951

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

BAŞKÖŞEDEN

Ateş Saçağı Sarmadan...

Komünist denilen tehlikeli ve denî mahlûkların; gayelerine varmak için başvurmadıkları vasıta, yapmadıkları alçaklık yok.. Şimdi de zavallı İranın masum petrollerine musallat oldular. veriyorlar kibriti, salıyorlar kıvılcımı.. Niyetleri bir yangın çıkarmak ve kargaşalığı bastırmak bahanesile içeriye dühul..

İranın vaziyeti malûm. Hem iki ateş arasında, yani Rusya ile İngiltere arasında; hem de iki su arasında (Hazer denizi ile Umman)

Kötümserlere göre İran, nargilesini tazeleyip tömbeki buharları içinde bir nevi afyon dalgasına düşmüş, hâlâ işin vehametinden habersiz. Petrol kuyuları ha deyince tutuşacak. Şimalden Sovyet kuvvetleri, cenuptan demokrasier veryansın edecekler bombayı; İran Zemin de harabâbâde dönecek.

İyimserler ise vaziyeti böyle görmüyorlar. Onlara göre İran kızıllarla demokrasileri karşı karşıya bırakıp aradan çekilmelidir (nasıl çekilmeli? Bunu bir açıklayana rastlamadık).

Hulâsa İran, iki ucu kirli bir kıyası mukassim durumunda. Bu durumda olanlara Nasreddin Hocanın tavsiyesi malûmdur:

Hoca bir gün eşeğine dağda çalı çırpı yüklemiş. Akşehire dönerken yolda bir çubuk tüttürmek istemiş. Kav çakmağından çıkan ateş neticesinde çalılar parlayınca merkep başlamış can acısiyle koşmağa.. Çaresiz kalan Hoca, bağırmış arkasından:

— Aklın varsa göle koş! diye.

Petrol ateşi saçağı sarmadan münasip bir göl bulunsa da İranın çalı çırpısı yanıp kül olmaktan kurtulsa.. Malûm ya, serde komşuluk var!

Mizahçı

Yobazlar demokrasiyi baltalamağa çalışıyorlar!

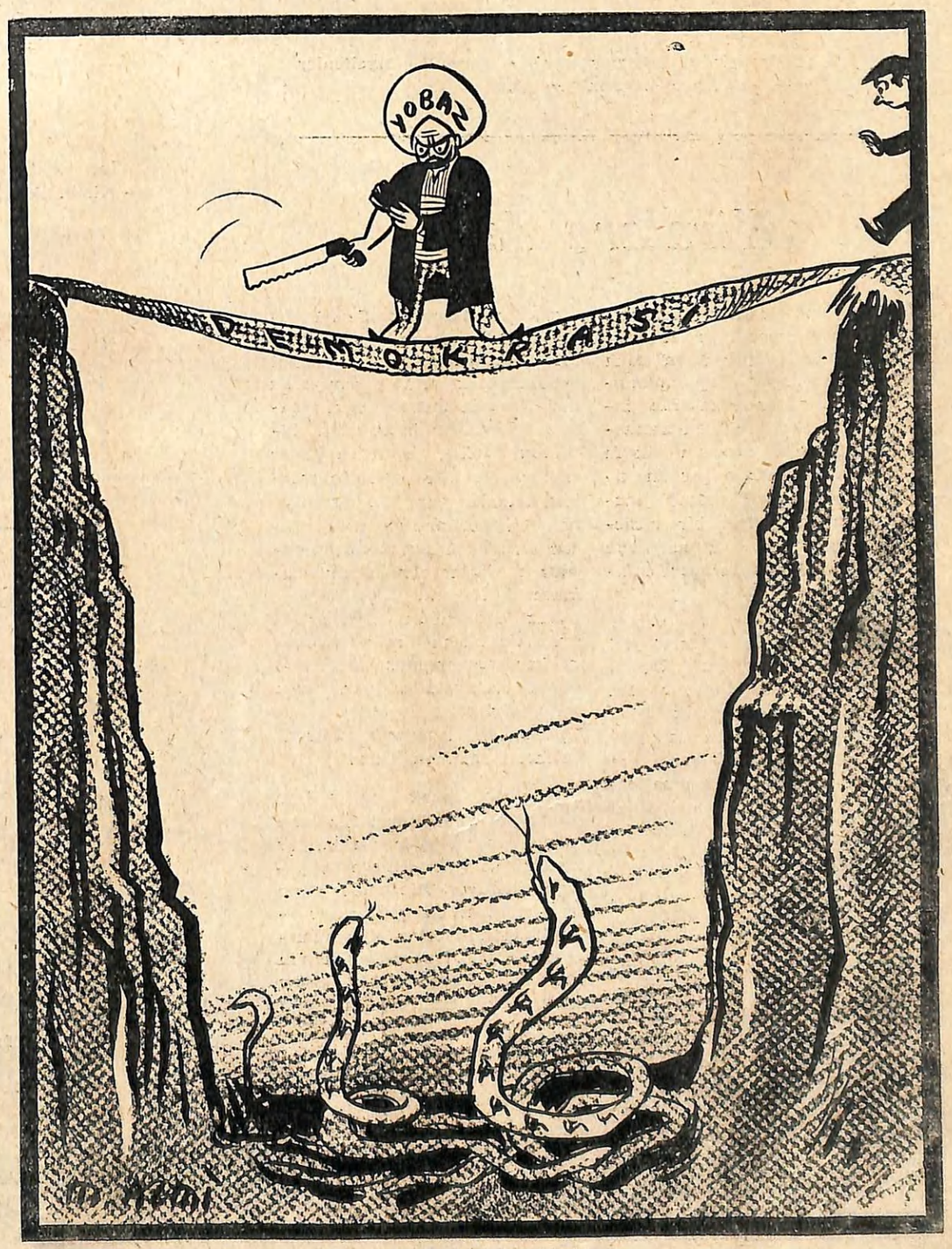

Sırat Köprüsü!

Her Hafta Bir Tanesi :

Yeter Artık Susun !

Adamın birinin çok çektiği karısı ölmüş. Zavallı son insanlık vazifesini de yapmış olmak için cenazeyi eşi dostu ile sırtlayıp Eyüp Sultana götürmüş.. Mevtayı camiin musalla taşına koyup güneşin yakıcı ışığından bir ağacın gölgesine çekilmişler. Bu sırada elinde bir desti su satan bir çocuk bağırıyormuş: «Hayat veriyor! Hayat veriyor!»

Adam, pürtelâş, çocuğa bağırmış:

— Çekil oradan.. Duyarsa şimdi canlanır!

Halk Partisinden istifalar oldukça feryadı yükseltenler «âbıhayat» satıcılarına benzemiyor mu?

— Yine buğday alıyormuşuz!
— Kimin ekmeği için?

Kiralara Zam !

Sessiz sedasız kabul ediliverdi: Kiraya zam! Çok da değil ha... Yüzde otuz mu ne? Ama evvelkilerle kıyas edip toplanınca yekûn yüzde yüzü bile buluyormuş! Fazla mı? Bu zamanda yüzde yüz zamcıkla iktifa edilen hangi madde var da kiralar bundan geri kalsın? Nihayet, son zam, üçte bir nisbetinde yapılmıştır. Bunun üçte ikisi olduğu gibi duruyor, onlara zam yok!

Hava parası mı dediniz? Ay! Hâlâ öyle şey var mı? Hayret! Biz bu memlekette havanın para ile olduğunu bilmiyorduk. Yoksa, iş bekleyen bunca vatandaş hava alamazlardı! Siz onu bunu bırakın! Yüzde otuz zamma bakın! Bir eviniz var mı? Yok! O halde ödeyeceksiniz. Lâkin bu yüzde otuza konan mal sahibinin daha iki apartımanı varmış... Elbette olacak. Babasından miras kalmadı ya? Çaldı, çırptı, ne yaptı etti, işini becerdi, mal ve mülk sahibi oldu. Adam olaydınız da siz de yaptıraydınız. Onlar kiracıyken bedava mı oturuyorlardı? Belki daha ziyade kira veriyorlardı. Şimdi hakları... Elbette parsayı onlar toplayacak. Helâl olsun! Siz de kiracı kaldığınız için enayiliğinize doymayın!

Hem kızmağa ne hakkınız var? Gazete fiatlarından sudan sarmısağa kadar en iptidaî ihtiyaçların bile değeri yükselmiş; kazanç nisbetleri düşmüş; paranın satın alma kabiliyeti bazı hususlarda sıfıra inmiş (bazı hususlarda ise yükselmiş: Meselâ kolayca bir adam satın alabilirsiniz!) bir durumdayız. Ev sahibi geçinmiyecek mi? Yaşamıyacak mı? Dilensin mi? ki çoğu, maalesef dilenciden beter oldu; kiralarını tahsil edinceye kadar mahkemeye bile gitmeğe mecbur kalanlar var. E... Ortalığın hali bu perişanlıkta iken, tozdan dumandan ferman okunmuyorken kiralar olduğu gibi kalacak değil ya... Siz Mecliste yalnız çift çubuk sahiplerinin veya kiracıların milletvekilleri mi var sanıyorsunuz? Hem mal sahibi milletvekilleri var, hem mal sahiplerinin vekilleri var. Elbet arada bir onların da hayat haklarını tanımak lâzım!

Hem ne olacak yani! Yüzde otuzu, zaten hükûmet bir kere memurlara şu gelir vergisi farkından dolayı ödemeğe başlamış bulunuyor. Binaenaleyh memur kısmı sermayeden zarar edecek değil! Memur olmıyanlarsa zaten yüzde otuz ev kirasile bütçeleri sarsılamıyacak kadar kalantor kişilerdir. O halde bu kadar lâfa ne lüzum var? Demokrasi aşkından mı dediniz? Aşkolsun! Demokrasi aşkından mış. Demokrasi demek, demagoji demek midir?

Ha... Anladım. Hükûmet hayatı ucuzlatma vâdini hatırlatıyorsunuz. O vâatle bu neticelerin tezat teşkil ettiğini ileri süreceksiniz! İlâhi dostlar! bu kadarcık kusur, kadı kızında da bulunur!

— ★ —

Mc Arthur meselesi!

KİNİNLİ
GRİPİN
NECİP AKAR
BAŞ. DİŞ. NEZLE. ADALE. SİNİR
ROMATİZMA ve bütün ağrılara karşı
GÜNDE 3 KAŞE ALINABİLİR.

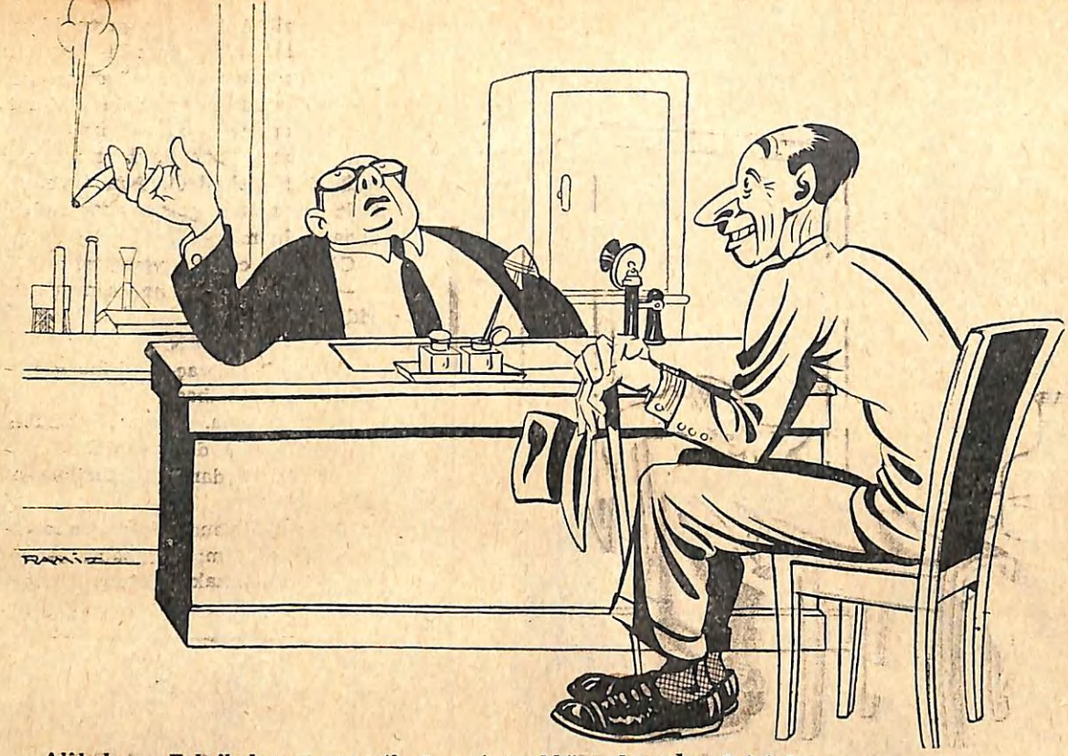

Alâkalı — Fabrikaları ne suretle hususi teşebbüse devrede ceksiniz?
Makamı aidi — Hususi surette!

— Tekaüt değilsin, memur değilsin, ev sahibi değilsin, öğretmen değilsin de, neden mütemadiyen şikâyet edersin anlamam!

Tek Keramet

Öyle Gelir !

Farzedin Meclise bir âfet-i devrân gelir.
Duman arttırmak için softaya Adnân gelir..

★

Lâfa başlarsa eğer hicvederek hasmı girer,
Ağız açtıkça dekomratlara hep cân gelir.

★

İnkılâplar korunur sâye-i Adnanda bugün,
Her gelen başbakanın azmine hayrân gelir.

★

Öyle bir cerbeze-i nutku da var Menderesin,
Ki duyan herkese bir zemzem-i irfân gelir.

★

İlm-ü fazlında meselsizdir o eşsizdir o,
Dinlenen sözleri hayretlere şayân gelir.

★

O zekâvet, o dirayet; o şecaat varken;
Nece çıkmaz ona bir saha-i cevlân gelir.

★

Hem kolay hhem de çabuk söyledin oğlum Mahzun;
Sanma kâ'bında şu dünyaya gazelhân gelir!

MAHZUN

— Şoför ehliyeti istiyorsun ama, tecrüben var mı?
— Yok.. Yok ama beyim; üç sene kasaplık ettim!

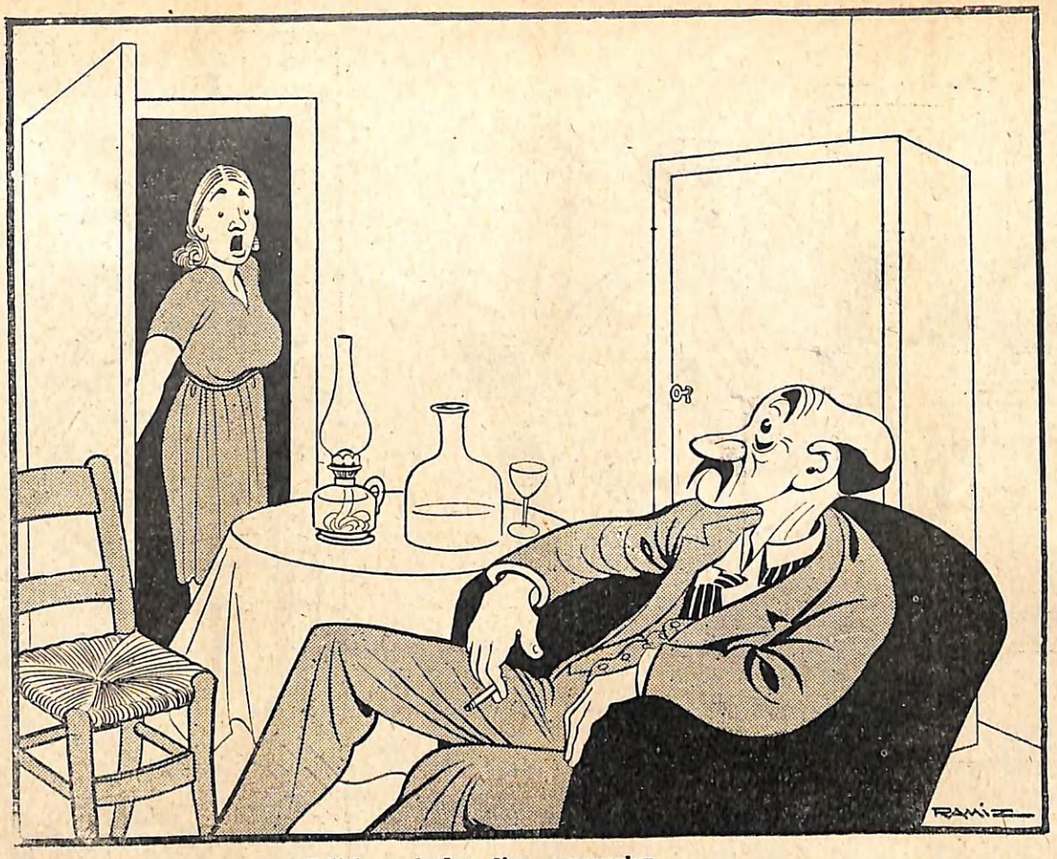

— Geliri ne kadar diye soruyorlar..

— Ben karısıyım, yalnız giderini bilirim desene?

Görünmeyen Adam anlatıyor:

Seyyah Notları . . .

Dikkat ettiniz ya? Seyahat notları demedim. Çünkü şahsi seyahatlerimizin elâlemi ilgilendireceğini sanmıyoruz. Milletvekili veya bakan olsak o başka.. Şimdilik bir hiç olduğumuz için (şimdilik kaydına bilhassa dikkat!) seyahat notları yerine seyyah notları yazmayı tercih ettik.

Atlantik gemisi, yani vapuru yine geldi. Geçen defaki gelişinde tesadüfen ayni takside dolaştığımız bir Amerikalıyı yine görmeyeyim mi? Herif de beni tanıdı galiba! (Öyle de dikkatli oluyorlar ki kâfirler..) Hemen işaret etti. Besbelli beni belediyeye kayıtlı olmayan bir tercüman filân sanmıştı. Hal diliyle:

— Aman, dedi, vaktiniz varsa biraz şehri dolaşalım sizinle..

— Vardır! dedim. Ama neden beni tercih ediyorsunuz?

— Tanımadığım için! Evvelki gelişte bana rehberlik teklif eden bir çok insan tanıdım, artık onlarla dolaşmam...

Cevap veremedim. Siz olsanız ne diyebilirdiniz ki?

Sehri gezmeğe başladık. Ayasofya camiini derhal tanıdı:

— Bu minareler Cumhuriyetten sonra dikilmiş olacak, dedi, bizim bildiğimiz; burası kilise idi...

— Yok! dedim, bütün antikalar gibi orası da şimdi müzedir!

Beyazıt havuzunu pek beğendi:

Beyazıt kulesini sordu:

— Meçhul Asker âbidesidir! dedim. Fakat biz onu yangın kulesi olarak kullanıyoruz.

— Yangın kulesi ne demektir?

— Yani yangını, söndürme teşkilâtına haber verir.

— Telefon yok mudur?

— Vardır ama, buradan daha kolay görülür ve haber alınır. Telefonların sinirleri bozulduğu zaman...

Türkiyede telefonların canlı bir sinir sistemine malik olmasını fen âlemini altüst edecek bir keşif sayan muhterem seyyah Atatürk Bulvarından geçerken iki taraftaki boş arsaların ne olduğunu sordu:

— Mezarlık! dedim.

— Ne mezarlığı??

— Tahsisat mezarlığı!

Besbelli tahsisatı da bir cins insan sanmış olacaktır. Haliçle pek alâkalanan Amerikalı dostum:

— Burası da mezarlık, değil mi? dedi. Tereddüt ettiğimi görünce:

— Saklama, diye takıldı, görüyorum işte... Gemi mezarlığı!

Böylece mezarlıklar arasından geçerek Beyoğluna çıktık. Sokaklardaki polis bolluğu onun da, benim de dikkatimi çekiyordu:

— Grev mi var? diye sordu. Amerikada ancak böyle büyük felâketlerde polisler bu kadar çoğalır...

— Bizde: dedim; aksine, büyük saadetlerde bollaşır polisler... Muhakkak ekâbirden biri gelmiştir!

Muhterem seyyah, ikide bir nefes alıyor ve cebinden bir para çıkarıp bir küçük kutuya koyuyordu.

— Ne yapıyorsunuz? dedim.

— Hava parası ayırıyorum. dedi; Türkiyede hava parası alırlar diye duymuştum. Dönerken size vereceğim.

İşin aslını anlatıncaya kadar göbeğim çatladı. Nihayet, bütün Amerikalılar gibi içki delisi olan bu zat:

— Memleketinizde hiç içki içmeyen bir adam varmış. Çok merak ediyorum, bana onu göstersenize? diye ısrarla sormağa başladı. Sakalı ve bıyığı kirletmeden tükürmek zor olmakla beraber, bu antika meraklısı seyyaha Yeşilay Kurumundan bahsettim. Sonra birlikte bir meyhaneye girdik:

— Ne içersiniz? diye sordum.

— Ne var? diye sordu.

— Cin, kokteyl, brendi... Ne isterseniz var.

Burun kıvırdı:

— Onlar Amerikadada var...

— Ha, peki Mister, dedim; dur öyleyse!

Arabaya atladık. Ne kadar meşhur bozacı, şiracı, hattâ turşucu varsa dolaştık. Sonra, adamı turşu halinde gemiye teslim ettim. Herhalde Türk midesinin de hazım kabiliyetini öğrenmiş olmalıdır.

— Görünmeyen adam —

YOLCU

Güvemli Ankaradan gelen bir arkadaşile bir Beyoğlu âlemi yaptıktan sonra dönüyorlardı. Meşhur «Tünek» otelinin önün den geçerlerken arkadaşı:

— Burası pahalı, fakat çok nefis bir otel, dedi. Ben İstanbula ne zaman gelsem hep burada kalırım.

Güvemli cevabı yapıştırdı:

— Girelim, bakalım sen içeride misin.

KORNA

Delikanlı izdivaç teklifine gelmişti. Kızın babası:

— Peki ama, oğlum; istikbalin emin mi? diye sordu.

Müstakbel damat derhal cevap verdi:

— Ondan yana hiç şüphe etmeyin, efendim; kalabalık caddeerde dolaşmak âdetim değildir.

YAZISIZ!

Memur — Çok şükür, sayın bakan buradan gitmiş..
Daktilo — Ne biliyorsun?
Memur — Yine saat üç buçukta hazırlanmağa başladınız da..

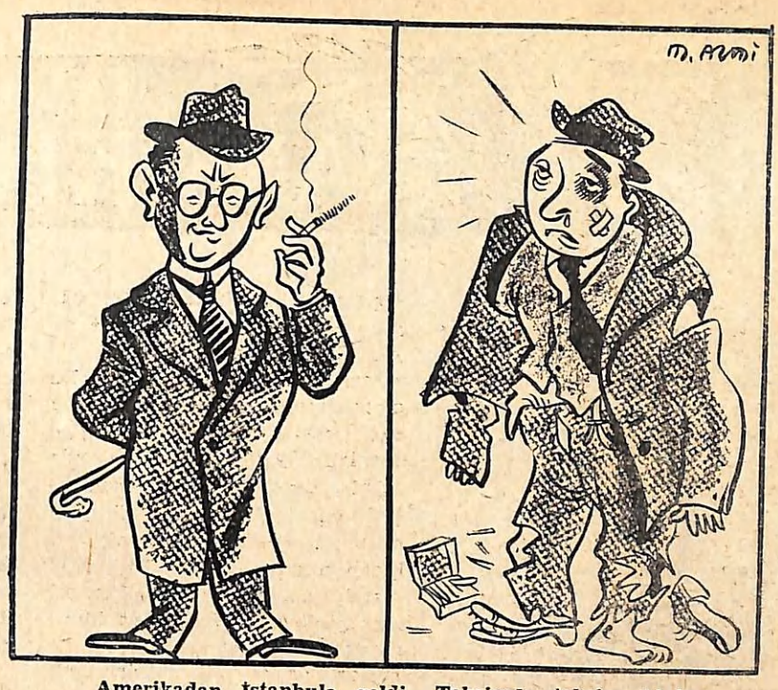

Amerikadan İstanbula geldi.. Taksimde taksiye binip Sirkecide indi!

TAVZİH

İstanbul Hukuk Fakültesi ğrencilerinden Muammer oğruyol imzasile aşağıdaki ektubu aldık. Basın kanunun gerekli maddesi icabı ynen neşrediyoruz:

Sayın Mizah mecmuası yüe başkanlığına:

Kazetenizin giçen sayılı üshasındaki tanıdıklar anklopedisi sütunlarının ben enize tahsis ittiğiniz saylerinde burnumu galemize dolamışsınız. Anayasan birinci maddesi ve esas ukukunun 91. maddesi a krasının ikinci bendi ve medeni ganunun 198. mad. D fıkrasının üçüncü bendinin beşinci kelimesi ile Türk vatandaşına tanıma uyuklama hakkı ve bağımsızlık ve dokunulmazlık öğelerine tecavüz ittiğinizden şu noktaları açıklayınız:

1— Ne burun, ne apandisit ameliyatı geçirmedim.

2— Şimdilik evlenmeğe niyetim yoktürdur.

3— Size virilen malûmatın yalan ve iftira ve tecavüz olduğundan bilgi edinmenizi rica ederim.

Muammer Doğruyol

— On senedenberi hiç vergi vermemenin kolayını bulmuş. Azılı bir kaçakçı mı bu.. Ne ceza verelim?
— Bana kalırsa hesap uzmanı olarak iş vermek vallahi daha yerinde olur!

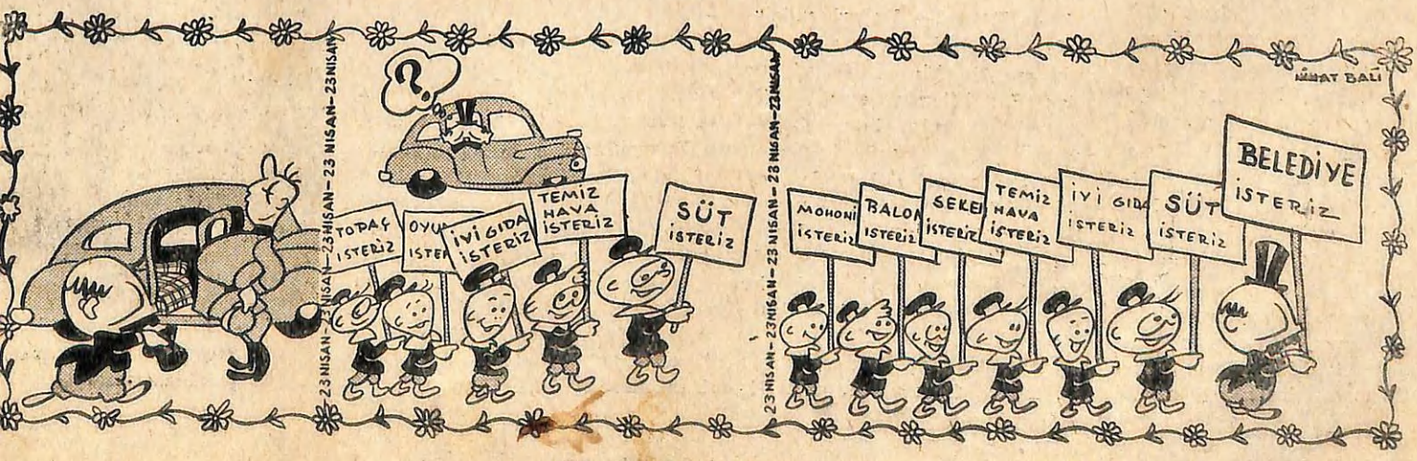

Küçük Malinin Maceraları!

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

Güssüm Dadaloğlu balo dönüşünde..

DADALOĞLU, G. — 1935 de Aras vilâyetinin Dadallı kasabasında dünyaya geldiğine göre şimdi on beş yaşında filân var dır. Ama daha küçük gösterir. Yani yaşını saklamazsa da belli de etmez (ne olur ne olmaz). Küçük yaşta göçmen olarak (ya ni memuriyetle) İstanbula nakleden babası onu kız liselerinden birine vermiş, akat kızının aşırı niyetlerini görünce ister istemez geri almıştır. Ara sıra dinlenerek, fevkalâde çalışkanlığı sayesinde normal yaşında lise mezunu oldu. Devam edebileceği bir yüksek mektep henüz İstanbulda mevcut olmadığından doğrudan doğruya hayata atıldı. Umumiyetle hemcinslerinin aksine, her şeye ve bilhassa riyaziyeye aklı erdiğinden (şaşılacak şey) Dadaloğlu, muhasebe ilmine merak sardırdı ve Tekel genel müdürlüğüne intisap etti. Günde 48 saat çalışarak idarenin fazla mesai ücretlerini sene ortasında tükettiğini gören idareciler, arkadaşları arasında hoşnutsuzluğa meydan bırakmamak üzere neticede bu fazla mesai usulünü ilga etmek yolunu tercih ettiler.

Dadaloğlu, toptan deposunda çalıştı, lâkin depoya top attırmadı. Her ne kadar kendisinin aylık bilânçosu yoksa da, müessesenin yıllık bilânçolarını gayet muntazam olarak hazırlar. İstanbulda ne kadar tekel bayii varsa kendini tanır. Her ay yüz binlerce liranın hesabını bir kuruş aksatmadan yapar. Bu mecburiyet ve alışkanlık onu canlı hesap makinesi haline getirmiştir. Bu itibarla, yakında tekel idaresinin hesap makineleri açık arttırma ile, ihtiyacı olan müesseselere satılacak ve hesap uzmanı sıfatile Dadaloğlu (saati haber veren Matmazel saat gibi) telefon başında bulunarak her yerden sorulacak he sapları neticelendirecektir. Öyle ki, artık hesapsız bir adım atamaz hale gelmiştir.

Fakat bu aşırı çalışmalar genç kızın diğer duygularını körletmemiştir. Meselâ bu arada akşam kız sanat mektebine devam ederek dikiş, nakış, şapka, yemek, pasta ve çamaşır şubelerini bir haftada ikmal etti. Yapacak başka şey bulamadığı için şimdilik İstanbuldaki tekmil sanat mekteplerini kapı kapı dolaşacak ve hepsinden mezun olacaktır. Ondan Allah kerimdir.

Dadaloğlu son derece hassas, dokunsanız ağlayacak kadar sinirleri bozuk, şair tabiatli bir hanımdır. Son şiirlerinden bi r nümune veriyoruz:

Uçan bulutlar, kaçın benden
Dizi dizi, saf saf olun
Kaçın vefasızlık edenden
Hepiniz benden taraf olun.

★

Başım döndü, likörden mi?
Yoksa hava mı pek serin?
Ben bu sırrı yeni yeni
Düşünürüm, derin derin!

Bununla beraber bu hassasiyet onu eğlencelerden alıkoymamaktadır. Tekelci olduğu hal de defi gam etmek için olsun ağzına alkolün katresini koymaz; buna mukabil balo kaçırmaz. Düstür olarak: Eğlence, çalışanın hakkıdır! der. Başarılar dileriz.

DAL, Hakkı — Değerli müzisyenlerimizdendir. Kimsenin yetişemiyeceği bir hızla piyano çalar. Bu itibarla, ecnebi bile ne çaldığını kolay kolay farkedemez. Allah bazı kullarına yürü! demiştir. Bu Hakkı'ya da dal! emrini vermiş ki nerede bir açık kapı görse selâmsız sabahsız içeri dalar. Bu sayede hayatta beleşten geçinmenin kolayını bulmuştur. Yani istikbali parlaktır.

Hakkı Dal değerli sporcularımızdandır. Cokey kulüpten Sipahi Ocağına, yüzme ihtisastan Fatih güreş kulübüne kadar aza olmadığı dernek, iştirak etmediği düğün ve merasim yoktur. Rivayete göre yalnız kendi düğününde bulunamamıştır. Fazla içip sarhoş olarak üst katta sızdığından (veya sızdırıldığından) evlenmek saadetini her âniyle tadamamış bahtiyarlardandır. Lâkin atıcılıkta ihtisası vardır. Onun eriştiği rekoru şimdiye kadar hiç kimse kıramadı.

Bir mevsim Yeşilköyde Avcılar kahvesinde toplanmışlardı. Hakkı Dal da içeri daldı. Yanında yeni bir köpek vardı:

— Anlat, dediler; nedir bunun hüneri??

Hakkı Dal, dalip çıkarken

Çünkü herkes, Dal'ın köpeğin de muhakkak bir fevkalâdelik olacağına emindi. Anlattı:

— Teşkilâtçıdır! Benden evvel koşar. Tavşanlar ve keklikle anlaşır; o gün avlamak istediğim kuşa göre bir tarama ameliyesine girerler ve hayvanı benim istikametimde uçururlar!

Hazır bulunanlar, köpeğin değil, Hakkı Dal'ın uçurduğunu bildikleri halde takdirlerini gizlemediler. Lâkin üstadın muvaffakıyetleri bu kadar değildir.

Hakkı Dal, şimdi içtimai mevki bakımından yükselebileceği yerlere dalmakla meşguldür. Muvaffak olacağı da şüphesizdir.

DEMİRAĞ, Nuri — Merhum mühendis müteahhitlerimizden Abdurrahman Naci Demirağın biraderi ve hâlen hayattaki film produktörlerinden Turgut Demirağın amcasıdır. Kuzu partisi başkanıdır. Bu partinin hikâyesi şudur:

Evvelâ, Nuri Demirağ bir uçak fabrikası kurmuştu. Beşiktaşta kurulan bu fabrikanın mamulâtı tabii uçmadı. Nuri Demirağ bundan müteessir oldu. Nasıl olmasın? Tayyareler elinde kalmıştı. Onları uçuramayınca üstad, bir balon uçurmayı tercih etti ve siyasî hayata atıldı. «Milli Kalkınma Partisi» işte böyle zaruretlerden doğdu. Daha doğrusu doğmuştu.

Lâkin, para babası olduğu halde siyasî lider olmak sıfatını bir türlü öğrenemiyen Demirağ, azalarını anaç bir tavuk şefkatile kendi etrafına toplayabilmek için kuzu ziyafetlerine başladı. Hem nerede? Partisinin merkez binasını teşkil eden Üsküdarda Paşalimanındaki kanarya köşkünde...

Kanarya köşkünde kuzular kesiledursun, Nuri Demirağ buişin böyle sâfiyane tedbirlerle yürümeyeceğini çabuk anladı. Hâlen bu partinin yalnız başkanlık otomobilinin plâkasında kalmıştır.

Uzun zamandanberi, yani uçak fabrikalarının arkasından partisinin uçtuğunu gördükten sonra adı kaybolan Nuri Demirağın şimdiden sonra ne yapacağı meçhulümüzdür. Fakat boş oturmıyacağı tahmin ediliyor.

Nuri Demirağ kuzu kızartmasile.

Nasıl Geçinirsiniz?

Çizen: Ramiz

— Şoför olsan nerede oturmak isterdin?
— Taşkasapta!

— Memur olsan nerede oturmak isterdin?
— Yerebatanda!

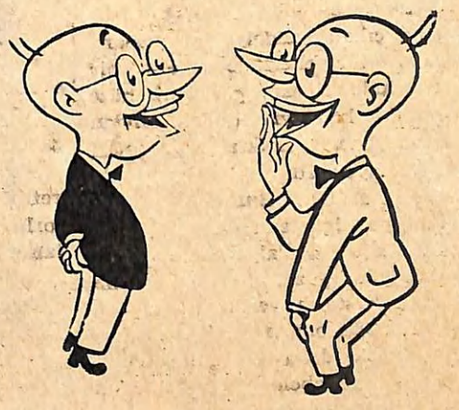

— Başbakan olsan nerede oturmak isterdin?
— Hünkâriskelesinde!

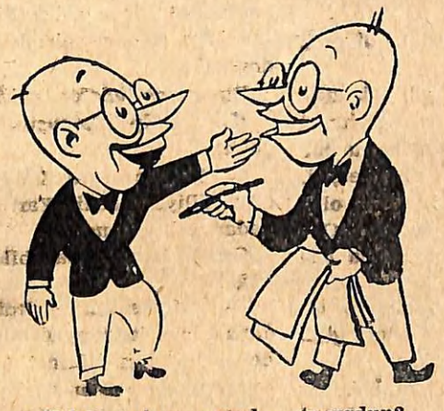

— Talebe olsan nerede otururdun?
— Çeşmemeydanında!

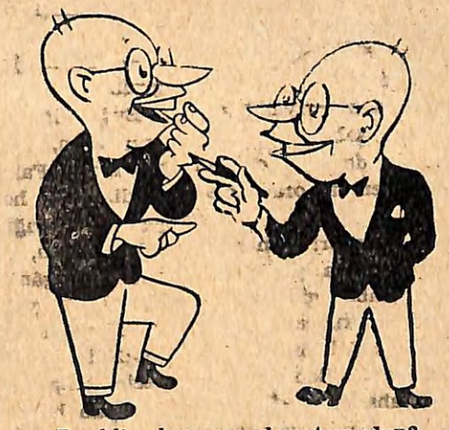

— Emekli olsan nerede otururdun?
— Darülâcezede!

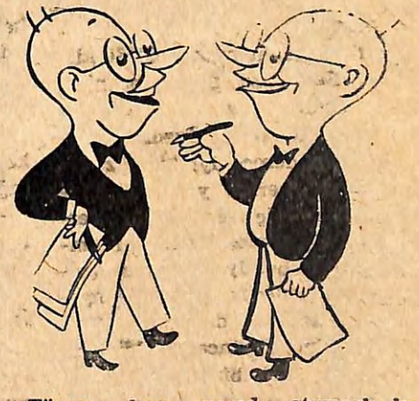

— Tüccar olsan nerede oturmak isterdin?
— Topçularda!

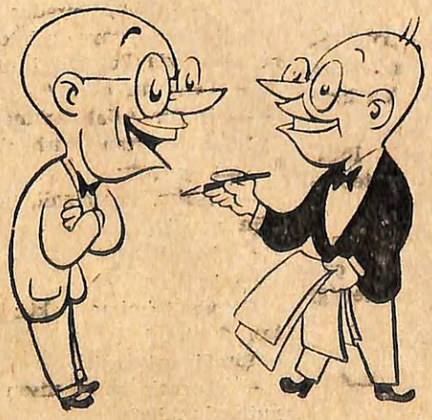

— Artist olsan nerede otururdun?
— Ya Teşvikiyede, ya Miskinler tekkesinde!

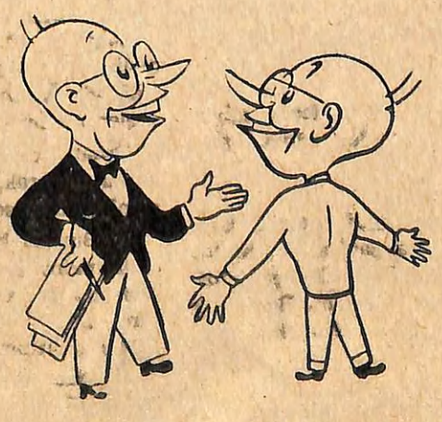

— Ressam olsan nerede otururdun?
— Boyacıköyde!

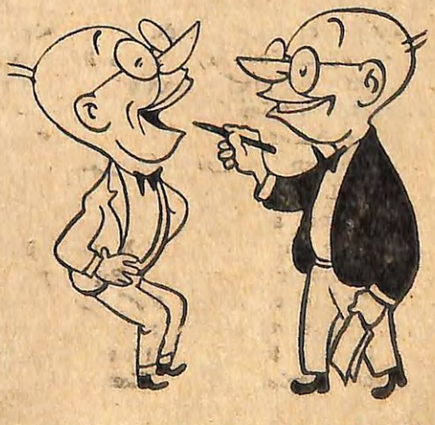

— Kaptan olsan nerede oturmak isterdin?
— Akıntıburnunda!

Hikâye

Bir Bahar Macerası!

Yazan: VİR GÜL

Orhan'la Burhan martın güneşli ve lodoslu bir gününde, kahvenin dışına çıkan sandalyelere yaslanmış, bir ellerinde sigara, bir ellerinde fincan, gözlerini büze büze, kahveyi dudaklarından süze süze, sokaktan geçenleri seyrediyorlardı.

Bir aralık, Burhan, fincanı masaya, sigarasını da tabağa bırakarak sandalyesinden yarı doğruldu; güzel bir kıza gülüm seyerek selâm verdi.

Kız da onu mat edecek kadar çok daha tatlı bir tebessümle mukabele etti ve âhenkli adımlarla yürüyüp gitti.

Orhan'ın ağzı kadar gözleri de açık kalmıştı:

— Kim bu güzel kız?

Burhan, kahvesini ve sigarasını tekrar eline alırken; lâkayt bir tavırla cevap verdi:

— Bizim komşulardan biri. Babası tütün tüccarı. Muhteşem köşkleri var, bir görsen bayılırsın.

Orhan zaten ayık değildi ki!

— Ben kıza bayıldım, birader, dedi. O ne endam, o ne güzellik! Nasıl bir kızdır?

— Son derece iyi bir kız. Na musunun üzerine yok. Peşinde koşanların hiç birine yüz vermedi ve vermez. Helâl süt emmiş birini bekliyor. Doğrusu, onunla evlenecek olan dünyanın en talihli adamıdır.

Orhan'ın düşüncesi ciddiydi:

— Bu talih bizde var mı acaba; diye kendi kendine söylenir gibi, ortaya bir lâf attı.

Burhan arkadaşının ağzından lâfı derhal kaptı:

Ne diyorsun; evlenmeye niyetin mi var?

Yoktu ama, birader; böyle bir kızla kim evlenmek istemez...

Burhan ona hak verdi:

— Doğru, dedi. Ben de evli olmasam ayni hissi duyardım.

Bir ân sustular.

Sonra Burhan:

— İstersen bu kızı sana alalım, dedi.

Orhan acı acı güldü:

— Alay mı ediyorsun, birader! Bu kız bana varır mı? Bütün güzellik ve senin dediğine bakılırsa, servet de onda...

— İyi ya işte. Sende de onda olmayan şeyler var! Mükemmel bir çift olursunuz...

Şaka derken iş ciddiye bindi ve Burhan Müjgân'ı Orhan'a almak üzere eşebbüse girişeceğine dair söz verdi.

★

Aradan iki hafta kadar bir zaman geçmişti.

Bir gun Orhan dairede çetrefilli bir meselenin evrakını tozlu bir dolabın alt gözüne atarken telefon çaldı:

— Orhan Bey, sizi istiyorlar.

Orhan hemen telefona koştu:

— Buyurun. Ben Orhan.

— Ben de Burhan.

— Vay, merhaba, Burhancığım. Nasılsın?

— Teşekkür ederim. Sana mühim bir haber!

— Söyle...

— Bugün beşten sonra boş musun?

— Boşum. Ne var?

— Seni Müjgân'la tanıştıracağım. Erenköyüne gelir misin?

Müjgân'la tanışmak için Orhan dünyanın öbür ucuna bile gitmeğe hazırdı.

— Gelmez olur muyum! dedi. Nerede buluşalım?

— Doğrudan doğruya onların köşküne gel. Ben de orada olacağım.

— Yapma, birader! Ben sıkılırım. Seninle başka yerde buluşalım da beraber gidelim.

— Ne var sıkılacak, yahu! Öyle bir aile değil onlar. Çok samimî insanlar. Ben senden kendilerine bahsettim. «İlle çağır» dediler. Yani, davetlisin! Muhakkak gel!

Orhan:

— Gelirim, dedi ve arkadaşından adres istedi.

Burhan tarif etti:

— İstasyonda inersin. Soldaki sokağa sapıp doğru gidersin. Karşına bir çınar çıkar. Çınarı sağına alıp elli metre kadar yürürsün...

Orhan:

— Daha çok gidecek miyiz! Yoruldum birader! diye şaka etti.

Burhan:

— Hayır, dedi. geldik. Sağdaki çıkmaza saptın mı, alnına gelen beyaz köşk! Bahçe kapısından içeri girersin. Ben pencerede olurum zaten. Seni karşılarım.

★

Orhan akşamı iple çekmeye başladı. Saatler bir türlü ilerlemek bilmiyordu. Nihayet beş oldu. Yallah!

Otobüs, vapur, tren... Soldaki sokak; karşıdaki çınar; elli metre yürüyüş... Sağdaki çıkmaz... ve nihayet alnına gelen beyaz köşk!

Oraya gelinceye kadar Orhandaki heyecan da son dereceyi bulmuştu. Dört basamak mermer merdiveni çıkıp dış kapının ziline dokundu.

Kalb kütkütleri ile geçen bir asırlık iki, üç dakikadan sonra kapı açıldı.

— Efendim?

— Burhan Beyi görmek istiyorum...

— Buyurun, efendim. Şimdi gelecek. Diğer misafirlerimizle beraber bir yere kadar gitti. Sizi gelirse girsin beklesin dedi. Buyurun.

Bu ikinci davet üzerine Orhan:

— Teşekkür ederim, diyerek girdi.

Evde kimse yok gibiydi. Kapıyı açan, temiz, pâk giyinmiş bir kızdı. Fakat kara kuru bir şeydi. Evin herhalde hizmetçisi, yahut halayığın kızı falan olacaktı. Zaten, güzel de olsa Orhan'da Müjgân'dan başkasına bakacak göz yoktu ki...

Kız, onu salona aldı ve ev sahibeliği yapmak ister gibi, geçip karşısına oturdu.

Orhan başını kaldırıp bakmaya korkuyordu. Olur a, belki de bu bir imtihandı.

Bir aralık kız lâkırdı açtı:

— Babam geç kaldığı için üzülecek, diyordu. Sizinle görüşmeyi o kadar istiyordu ki!

Orhan'ın gözleri hayretle açıldı. Demek, hizmetçi sandığı bu kız, evin kızıydı...

Sonra kendi kendine: «Olur a» dedi. «Müjgân'ın kardeşidir. Biri güzel, biri çirkin kız kardeşler az mı!»

Orhan, cevap vermek lüzumunu duyarak, sahte bir tebessümle gülümsedi:

— Burhan benim çok iyi arkadaşımdır, dedi. Kendisile çok sevişiriz. Bana sizden bahsettiği zaman...

Kız şaşırmış gibiydi:

— Size benden mi bahsetti? Ne diye?

Orhan pot kırdığını anlamıştı: Ziyaretinin maksadını kıza açıkça söylemek doğru olmazdı. Kız bilse bile, şüphesiz, bilmiyormuş gibi görünmek isterdi.

— Şey... yani... diye kekeledi.

Sonra mevzuu değiştirmeye çalıştı:

— Hemşireniz hanım yok mu?

Kızın hayreti büsbütün artmıştı. Gülümsemeye çalışarak:

— Benim başka kız kardeşim falan yok, dedi. Ben babamın tek kızıyım...

Orhan neye uğradığını bilemiyordu: Sokaktan geçerken gördüğü o dünya güzeli kız bu muydu?

Belli etmemeye çalışarak daha dikkatli baktı: Evet, boyu, endamı u andırıyordu ama, - aman Allah! - yüzü ne kadar değişikti! Demek ki kız, kendisini hakiki çehresile göstermek için, o gün mahsus tuvalet yapmamıştı.

Bu, Orhan'ın biraz hoşuna gitti: Kızın temiz ve dürüst bir insan olduğuna şüphesi kalmadı. Fakat...

Bir daha baktı: Çirkinliği yenir, yutulur şey değildi. Lâkin bir kere bu işe girmişti. Nasıl dönecekti?

Bu sırada telefon çaldı.

Kız gidip konuştu. Sonra geldi:

— Babam geç kaldığı için özür diliyor, dedi. Yarım saate kadar geliyormuş.

Orhan bunu fırsat bilerek ayağa kalktı:

— Affedersiniz, dedi. Ben daha fazla kalamıyacağım. Peder beye arzı hürmet ederim. Burhana da selâm söyleyin...

Kız, onun arkasından hayretle bakarken Orhan soluğu bahçe kapısında aldı.

★

Ertesi gün Orhan'ı yine telefondan istediler.

— Ben Burhan!

— Aşkolsun, birader! Dün Müjgân'lara neye gelmedin de beni o kızla başbaşa bıraktın?

— Fena mı ettim?

— Bırak Allah aşkına!

Öbür taraftan Burhan'ın kah kahası çınladı:

— Aklın neredeydi, azizim! dün neydi?

— Pazar!

— Tarih?

Orhan takvime baktı: Pazartesi 2 nisan!

Şimdi anlamıştı:

— Demek bana nisan balığı yutturdun ha?

— E, ne yapalım! Alıklara balık gerek. Sen dün orada, sabun tüccarı Burhan Beyin evinde kızı Saziment'le sohbet ederken biz de Müjgân'ların evinde canın için öyle eğlendik ki!

FIKRALAR

BOY-BOS..

Küçük Vali Ayaspaşadaki bir apartmanın sekizinci katına çıkacaktı. Asansörün düğmesine bastı. Dördüncü katta indi. Ondan sonrasını yürüye yürüye çıkmaya başladı.

Dördüncü düğmeden yukarıya boyu yetişmemişti!

GELMEZ AY

Bir arkadaşı:

— Hayat ta kırkında başlarmış, diyordu.

Bahçe mimarı Mevlûd Baysal başını salladı:

— İşte onun için kadınlar bir türlü yaşamadıklarını söylerler ya!

ELDE BİR

Romancı Peride Celâl:

— Dünyanın en büyük on Donjuanına dair bir roman yazmak istiyorum ama, diyordu. Diğer dokuzunu henüz bulamadım...

SİYASET

Bulgaristanda bir karı - koca trene bindiler. Karşılarındaki adam, avuçlarını oğuşturarak:

— Ah! Ah! Ah! diye döğünüyordu.

Öteki adam da, ona yakınlık göstermek için, ayni vaziyette:

— Ah! Ah! Ah! diye içini çekmeye başladı.

O zaman karısı kulağına eğildi:

— Kendine gel, yahu! Yabancılarla hiç bir siyasî mevzu konuşma demedim mi ben sana!

SALTANAT!

Âma dilenciye para verirken para yere düşmüştü. Dilenci eğilip alırken hayır sahibi sordu:

— Demek gözlerin görüyor?

Dilenci cevap verdi:

— Evet, efendim. Ben bugün buradaki asıl âmânın yerine kalıyorum.

— O nerede?

— Sinemaya gitti.

AFERİN!

Selma Belma'ya yeni macerasını anlatıyordu:

— Beni elde etmek için başvurmadığı çare, denemediği şey kalmadı. Çiçek gönderdi, yemeğe davet etti. Tiyatroya, sinemaya götürdü, kürk manto aldı, elmas hediye etti... ve hepsinde muvaffak oldu!

AKILLI!

Dr. Şükrü Hazım Tiner bir akıl hastasını muayene ediyordu:

— Bir cüce ile ufak bir oğlan çocuk arasında ne fark var dır? diye sordu.

Akıllı deli cevap verdi:

— Çok! Meselâ, o cüce kadın olabilir.

KADIN BU!

Kadınlara söz dinletmenin zorluğundan bahsediliyordu.

Bu hususta ecrübesi olanlardan Burhan Felek:

— Onun kolayı vardır, dedi. Bir kadının dediğine derhal »Peki» dersiniz, fikrini o saat değiştirir...

MÜJDE!

Gazetedeki havadisi arkadaşına nakletti:

— Vay canına! Kleopatra'nın definesini bulmuşlar!

Arkadaşı gözlerini açıp kaşlarını kaldırdı:

— Yok canım! Kimbilir ne kadar sevinmiştir!

ÜMİT!

Diyogenis'e sordular:

— Aradığın adamı buldun mu?

Filozof cevap verdi:

— Bulamadım ama, insanlardan daha ümidimi kesmedim. Çünkü elimdeki feneri henüz kimse çalmadı...

FALİ HAYIR

Churchill'e sorduar:

— Yakında harp olacak mı acaba?

Eski Başbakan cevap verdi:

— Zannetmem. Çünkü Mr. Shinwell Kömür Bakanı iken İngiltere kömürden uzak kalmıştı. Malûm ya, Mr. Shinwell şimdi Harbiye Bakanı.

SAMİMİYET

Leylâ, Neclâ'ya Süheylâ'dan bahsediyordu:

— Kendisile çok iyi arkadaşız. Hakkındaki fikirlerimi hiç çekinmeden yüzüne söyleyebilirim. Hem de iki yüzüne birden!

İHTİSAS

İki doktor konuşuyorlardı:

— Şu geçen kadının bacakları ne güzeldi, değil mi?

— Bakmadım. Bilirsin, ben göğüs mütehassısıyım...

YILDÖNÜMÜ

Kadın kocasına sordu:

— Bugün evlenmemizin yıldönümü. Haberin var, değil mi?

— Evet.

— Peki, nasıl kutlayacağız?

Adam düşünür gibi bir tavır aldı:

— Bilmem... İki dakika sükût kâfi mi?

İKİ RAHMETİN BİRİ

Müşteri önündeki pirzolayı ne bıçağı, ne dişi kesmeyince garsona seslendi:

— Yahu bu, köseleleşmiş pirzola mı, pirzolalaşmış köselele r mi Allah aşkına?

YANDIM ALLAH

— Neden ilânı aşk ilânı harbe benzer?

— İlân edilir edimez çarpışmalar başlar da ondan!

SUSALIM!

Biri:

— Şu kadınlar düşünmeden konuşmak huyundan bir vazgeçseler... diyordu.

İstanbulun sevimli valisi Gökay atıldı:

— Haniya o günler! Şu bizim gürültüyle mücadele dâvası derhal halledilmiş olur!

NE DUNYAYA KALDIK!

Genç âşık yalvarıyordu:

— Dünyayı senin ayağının dibine sermeye hazırım, canımın içi...

Şımarık kız, burnn büktü:

— Ne yapayım dünyayı! dedi. Senin olsun! Bugünkü dünyadan hayır mı var!

MESELE!

Tezgâhtar dil döküyordu:

— Bu trençkotun içinde yağmur yağdığının farkında olmaz sınız...

Müşteri merakla sordu:

— Peki ama, yağmurun dindiğini nasıl anlıyacağım?

REKOR

Rebeka, nişanlısı Moiz'den bahsediyordu:

— Zengin ama, son derece cimri. Meselâ, tramvay parasını vermemek içun mağazaya kendi otomobililan yidiyor ..

İDMANLI

Bir arkadaşı, başından geçen bir hâdiseyi anlatıyordu:

— ... adamla nihayet boğaz boğaza geldik. Küfür ettim, tekme attım; yumruk salladım, bana mısın demedi.

Muharrir Zahir Güvemli izah etti:

— Herhalde futbol maçlarında hakemlik etmiştir.

KUMRU GİBİ..

Toy âşık, sevgilisile beraber bahar gezintisine çıkmıştı. Kendini o kadar zorladığı halde bir türlü hislerini izhara cesaret edemiyordu.

Nihayet, oturdukları yerin biraz ilerisinde iki kumrunun öpüştüklerini görünce, fırsat bu fırsattır, diye söz açmak istedi:

— Ah! diye içini çekti. Şimdi ben de ayni hareketi yapmayı ne kadar isterdim.

Kız cevap verdi:

— Yapın. Kumrular insandan kaçmazar. Bir deneyin.

Mizah

— Beni aynasız zannetmeyin!